

KOŘENEC aneb netradiční cesta, jak z ničeho udělat tisíc

O golfovém hřišti na Kořenci, ležícím v kopcích na Drahanské vrchovině, už jsme párkrát psali. Ale ještě nikdy jsme se nevěnovali vzniku, zvláštnímu nastavení atmosféry a prvním rokům provozu tohoto, z kopců dolů shlížejícího hřiště, z jehož nejvyššího bodu je prý vidět až na devadesát kilometrů vzdálený Praděd.

Začátky golfu na Kořenci jsou nerozlučně spjaty s dvojicí Brňanů, kteří jezdili na Kořenec na chalupu. Akademický sochař Buřival a paní doktorka Nazari se spřátelili s místními lidmi a spolu s nimi často přemýšleli, co nového by se dalo udělat pro dost velkou, ale trochu chradnoucí obec.

Co to je ten golf?

Napřed se chtěli pustit do výstavby léčebny obrny, ale ukázalo se, že na takovou akci nedokážou získat dotace. Samozřejmě o tom nápadu mluvili s místními, ti si myšlenku léčebny rychle oblíbili a když byla dvojice nucena z nápadu vycouvat, místní to považovali za zradu, mrzelo je to, obec měla pocit, že to pan Buřival s paní doktorkou slíbili a nedotáhli. Co dál? Při setkávání kamarádů na jejich cha-

lupě se u skleničky často řešovalo, co jiného by se sem dalo napasovat, a jednou někdo vyslovil slůvko golf. Krátkým průzkumem se ukázalo, že obec má k dispozici 60 hektarů pastvin, močálů, lesíků, prostě neobdělávané půdy, a dokonce že je to na pozvolném úbočí nad obcí, vysoko nad krajinou a se skvělým rozhledem daleko přes Boskovickou brázdou na kopce Vysočiny. Dobrá zpráva.

Pak se ti dva doslechli, že v Praze je veletrh Golf Show, a vypravili se na průzkum, co to vlastně ten golf obnáší. V Brně byl v tu dobu jen Autodrom, devítijamkové hřiště v areálu Velké Ceny, a začínal se stavět Slavkov, víc příkladů nebylo.

Krajina zabrala

Na veletrhu objevili stánek golfového architekta pana Jiráska. Ten na jejich návštěvu rád

vzpomíná: „Z ničeho nic se na stánku objevili dva důchodci, kteří se zcela vážnou tváří řekli, že o golfu nic neví, že by rádi postavili golfové hřiště, že vědí o zajímavém místě, ale na třetí straně na to nemají moc peněz.“

Pozvali pana architekta na chalupu a on vyrazil za nimi, spíš ze zvědavosti, než že by si myslel, že z toho může něco vzejít. Pak se ale nestal divit, krajina zabrala víc než čekal, Jirásek propadl jejímu kouzlu (a nápadu té odvážné dvojice) natolik, že se sem dokonce na krátkou dobu přestěhoval.

A už to začalo být vážné. Architekt rázoval krajinou a zkoušel do ní „vložit“ hřiště jamku po jamce, sochař s doktorkou začali shánět peníze. Nejstarší členové a návštěvníci si ještě pamatují na proslulou žlutou maringotku, postavenou na místě nynější klubovny, a na stolky se židlemi před ní. Tam se scházeli členo-

vé – zakladatelé, tam se snilo, jedlo a (někdy hlavně) pilo.

Zbohatlíky tu nechceme

Vznikly tři první jamky. Greenkeeper nafasoval každý den kanystř benzínu a zásobu lahváčů a za ten den posekal zahradní sekačkou se záběrem 40 centimetrů jednu jamku. Další den druhou, pak třetí a pořád dokola. Fungovalo to, přibývalo nadšenců, kteří už dopředu viděli, jak se tady, v nádherné přírodě plné lesíků a rybníčků, bude krásně golfovat. A projekt k jejich radosti opravdu rostl, na papíře i v reálu, v roce 2002 za velké slávy otvírali krásnou novou klubovnu a devítijamkové hřiště, a netrvalo dlouho a jamek bylo osmnáct.

Kořeneční občané byli zprvu nadšení, ale pak prvotní nadšení vyprchávalo, hlavně když si začali všimnout, že na hřiště začíná jezdit čím dál víc aut. Z jejich pohledu to byli zbohatlíci. Takový zbohatlík s Mercedesem plným holí, projíždějící obcí v devět ráno, musí nutně vzbuzovat nevoli – zvláště když jich je každý den víc. Pokud sami nehrajete golf...

Mínění se obrátilo proti hřišti, a to dokonce tak, že ti, co na hřišti z místních pracovali (i když jich ze začátku bylo minimum), poklesli na společenském žebříčku v obci o několik příček níž. Naštěstí to zase čas smyl, nebylo možno přehlédnout přínos, který golf obci přinášel. Kořenec má bohatý kulturní život, na Drahanšské vrchovině unikátní, a golf pomohl rozšíření pověsti Kořence jako obce, kde se něco děje. Začali přibývat i golfisté, kteří si tady koupili chalupu.

Kulaté je dobré

Resort se samozřejmě pilně staral o to, aby styky s obcí byly co nejlepší. Díky golfovým strojům má kořenecké fotbalové hřiště nejlepší trávu v okrese, k dlouhodobému rozvoji obce přispělo i otevření hotelu v roce 2007, resort přispívá do rozpočtu obce každoročně několika sty tisíci korunami. A přestože si kořenecké hřiště oblíbili Brňané i Prostějované, je dnes nejméně jedna třetina členů klubu z nejbližšího okolí (Boskovicko, Blanensko).

Fakt, že původní otcové zakladatelé, akademický sochař Buřival a doktorka Nazari, nebyli golfisté, se do atmosféry, která od začátku panuje v resortu, promítl zajímavým způsobem: opomenuli, že golf by měl být snobský, tak, jak se to tu v menší, tu ve větší míře přihodí prakticky všude, kde golf zakládají golfisté.

Buřival bohem, umělec, Nazari psychiatricka. Jejich založení odpovídalo původní nastavení provozu: multikulturní duch, golf neměl být dominantní. Kryté terase nové klubovny vévodí kruhový taneční parket, sochy, sloupky, pod-

laha, vše se stavělo pro potěchu ducha, všechno je kulaté, pan Buřival tady zakázal cokoli rovného a symetrického, cokoli, co jen zdálky zavánelo pravým úhlem.

Ve jménu lehkosti

Tradiční a styl zakladatelů v plné míře nasála a uplatňovala i další osoba, která má dodnes na dění na Kořenci výrazný vliv. V roce 2005 nastoupil do funkce manažera klubu Vlastimil Štefl. Mladý sportovní muž, ale – zase negolfaista! Ovšem k roli, kterou převzal, měl profesní i osobnostní předpoklady: sportovec, vystudoval rekreologii na Fakultě tělesné kultury na olomoucké univerzitě. Sám o sobě říká, že je profesionální bavič. Zde se to náramně hodilo – ihned se stal duší klubu, organizátorem a komentátorem turnajů, proslulým spikrem na vyhlášení, brzo se z něj stal i dobrý hráč.

Vlastik, jak mu všichni říkají, stavěl dál na přátelském stylu chování a myšlení, který v klubu při jeho příchodu vládl. Sám označuje zdejší styl za negolfově golfový. Dostal volnou ruku a výsledkem bylo, že počet členů poskočil nad tisíc, že hráči zůstávali a zůstávají po turnajích v klubovně déle, než je obecně zvykem. Celé dění tady má charakter lehkosti – všechno běží, a když náhodou zrovna ne, za chvíli se to spraví.

Hobitín, nebo golfistě?

Když trochu přeskočíme, ekonomika klubu se ukázala udržitelnou a s příchodem nových majitelů před několika lety (Štefl se mezitím stal ředitelem resortu) nenastal tlak něco měnit, naopak přišel příkaz udržet atmosféru a trend. Názor majitelů – Kořenec je spící princezna, která k probuzení potřebovala malý investiční

polibek. Než si majitelé všimli, že věci neprobíhají běžným golfovým způsobem, ukázal čas, že místní způsob je životaschopný a fungující. Skočme zase o pár let nazpět. Ta krytá veranda, navržená panem Buřivalem bez pravých úhlů, je součástí klubovny, která získala v roce svého otevření (2002) titul Stavba roku Jihomoravského kraje a několik dalších ocenění. Při pohledu od příjezdové silnice je budova zapuštěná do svahu, její střecha je pokryta trávou, skoro jako příbytky hobitů z Pána prstenů. Z druhé strany tvoří konstrukci obrovitě trámy. Před klubovnou stojí obří, nejméně pětmetrová socha golfisty mávajícího putterem. Ale to nestačilo – v roce 2007 přibyl a v roce 2012 se rozšířil hotel, ten je v létě nabitý hráči i golfovými kurzisty a slušně je vytižen i v mimo sezóně. S rozšířením hotelu přišlo i zvětšení klubovny, přibýlo několik menších místností

a velký sál, který zde do té doby nahrazovala jen zmíněná veranda. Ta ale zůstala, přilepená k restauraci a recepci, přirozeným centrem dění.

Ve stopách původních idejí

Stavbou té extravagantní klubovny se invence sochaře Buřivála nevyčerpala. Na hřišti vyrostly pozoruhodné stavby z kamene: nejznámější je „Koženecká brána“, obří okno na deváté jamce, tvořené třemi velkými kameny, dvěma svislými a třetím, který utvořil střechu. Tohle okno nechybělo svého času v žádném článku o Kořenci a jeho zvlátnostech. Byl od něj pěkný výhled na níže ležící klubovnu a kopce daleko na obzoru. V posledních letech se výhled oknem do dálky ztratil, vyrostly nové stromy, ale loni na podzim greenkeepři něco prokáceli a výhled obnovili.

To zdaleka není všechno – na deváté jamce, hned za odpalištěm, vyrostl při stavbě hřiště můstek, který jako by z oka vypadl můstku číslo jedna světového golfa, tedy můstku Swilcan bridge ze St Andrews, jen je o 700 let mladší. Dále najdete u greenu páté jamky kamenný srub, který se dá využít jako úkryt před bouřkou (autor článku využil jednou) nebo jako místo, kde se při turnajích pečou špekáčky, pojídá chleba se škvarkovkou nebo nalévají panáčky (autor využil mnohokrát, během turnaje se tady můžete zastavit až pětkrát!) Další kamenný srub leží trochu dál od golfového dění a je využíván na mimogolfově společenské akce – to všechno jsou stopy původních idejí zakladatelské dvojice.

Sehraná parta, základ úspěchu

Dnešní golfové dění na těch idejích nadále sta-

ví, ale samotný zdejší golf se stal, z velké míry právě kvůli tradicím a atmosféře, ohromně populárním, a ty masy hráčů, které zde potkáte na turnajích i mimo ně, se příliš hlubokými myšlenkami na další poslání hřiště nezabývají. Jezdí si sem zahrát do pěkné přírody, málokdo bydlí v blízkosti, takže je to pěkný výlet, z něhož se člověku nechce spěchat tak, jako kdyby měl hřiště za barákem.

K místní atmosféře patří i jídlo při turnajích. Snídaně využívají produktů pekárny z vedlejší vesnice, od skvělého chleba po různé druhy koláčů, „letí“ pomazánky včetně škvarkové, kterou často míchá sám Vlastik Štefl, tu si při turnaji můžete namazat na páte jamce nebo z pojízdného servisu. Na některých turnajích objevíte stánek, kde vám nabídnou placky polité smetanou a malinami – odtud se špatně odchází... Velmi dobře vaří i místní restaurace, často jsou v nabídce domácí pokrmy, halušky a podobně.

Už je té chvály ažaž. Ale tento článek hledá příčiny kořeneckého úspěchu, a hledá je tam, kde to zdánlivě běží jakoby samo, ale není to stejné jako jinde. Je to i v sehrané partě – základ nevelkého týmu, který se o vás stará, už je „na palubě“ spoustu let, a své nováčky pečlivě vychovává.

Vytrvalci na čekací listině

Ještě si řekněme něco o místních turnajích.

Tady je třeba říct, že kvalita hřiště není vždycky prvotřídní, ať už je to způsobeno vodou, která vytéká z lesa a podmáčí několik fairwayí, nebo opravami, které se táhnou delší dobu. Ale genius loci, duch místa, je hodně silný: lidi to tady mají rádi a nedostatky promíjejí. Jak by jinak turnaje jihomoravských seniorů mohly dvakrát za rok hlásit rekordní účast, naplňující celodenní kapacitu hřiště na maximum? Jak by jinak celá řada členských víkendových turnajů, zvláště na podzim, každý týden hlásila spoustu hráčů čekajících na zvláštní listině, jestli se někdo odhlásí?

Tyto podzimní turnaje mají specifické kouzlo. Každý se nějak poeticky jmenuje, každý má své téma. Dny se krátí, hřiště je plné listí, ale týden za týdnem se ještě pořád dá hrát – a pořád je plno. Na konci je to už jen pro otrlé, ale i těch se najde spousta.

Do jiné sorty spadá Turnaj hvězd, který fungoval už před Vlastikem Štefle a dnes se i díky jeho kontaktům hodně zvětšil. Utkávají se v něm týmy různých sportovních odvětví, začalo to hokejisti versus tenisti, ale teď už je týmů spousta a za ta léta viděl turnaj i dlouhou řadu opravdu prvotřídních sportovních hvězd. Nicméně tady se nikdo jako hvězda nechová... Jednou ročně se tady hraje vytrvalostní golf. Po úspěšné čtyřadvacetihodinovce přišel pokus o skutečně maximální délku, který musel být z důvodů rozumu ukončen po 52 hodi-

nách, kdy ještě několik hráčů chtělo hrát dál. Pak se pravidla zpřísnila, hráč musí ujit každé kolo do určité doby a zahrát v každém kole nejméně 25 stablefordových bodů, ale ani to neubralo startovnímu poli na chuti a zájmu.

Pořád se něco děje

Z úplně jiného kotlíku je ranní procházka hřištěm – přijďte v létě v šest ráno nebo brzo vstaňte z hotelového pokoje a vyjděte na první odpaliště: pravděpodobně tam budou ranní rosu narušovat nejméně jedny stopy, a možná to budou stopy bosých nohou... takhle si tady užívá ne jeden člen – poeta.

Ale teď, kdy čtete tyto řádky, je zima, na Kořenci, který leží v nadmořské výšce 700 metrů, je sníh, prohánějí se tam běžkaři, kterým dělá stopy sněžný skútr. Místní stopy jsou propojené s okruhy, táhnoucími se po celé Dražanské vrchovině, občerstvit se na Kořenec přijíždějí i běžkaři ze vzdálených míst. Pořád se něco děje...

Ale – raději ať už se zase hraje...

KOLIK TO STOJÍ?

Green fee na 18 jamek
pondělí – čtvrtek: 1 000 Kč
pátek - neděle, svátky: 1 400 Kč
www.korenc-golf.cz

